

Страдање моје породице

Добрила Кукољ

Предсједница Градског удружења
бивших логораша Другог свјетског
рата и њихових потомака, Бања Лука

Информативни прилог

УДК 929: 341.485(=163.41)(497.13)"1941"

DOI 10.7251/TOP1905221K

У знак сјећања на све невине жртве Другог свјетског рата прилажем Јавној установи „Спомен-подручје Доња Градина“ двије фотографије чланова моје породице, који су своје животе изгубили на најстрашније начине за вријеме Независне Државе Хрватске, само зато што су били Срби, само зато што су били послушни и вјеровали да Други свјетски рат неће трајати дуго.

Ступањем на власт НДХ одмах се приступило одвођењу мушкараца на присилан рад и хапшењу угледнијих људи, попут трговаца, свештеника, учитеља и слично. Први напад на наше село десио се у лето 1941. године. Након тога је услједила Козарска офанзива, у јуну 1942. године, као и депортације становништва у логоре Јасеновац и Стара Градишка, логор Сајмиште у Земуну те на присилни рад у Њемачку. Из моје породице страдало је 20 чланова.

— Загорка Батајић, родом из села Међеђа код Козарске Дубице (раније Босанска Дубица), кћи Николе и Петре, моја тетка, стоји десно на фотографији. Заробљена је у лето 1942. године и са осталим мјештанима села Међеђа отјерана у Церовљане, из Церовљана у Јасеновац, а из Јасеновца у Њемачку на присилни рад. У Њемачкој је остала током цијелог рата. Послије ослобођења возом је упућена назад за Југославију. Са њом су на том путовању биле њене вршњакиње, такође из села Међеђа: Јованка Рашић и Савка Милеуснић. Када су стигле до Суботице, смјештене су у неку зграду гдје су чекале да се укрцају у воз за Босну. Другог дана Загорки је позлило и одведена је колима у болницу. Њен траг се даље изгубио. Није се сазнало шта је било са њом и гдје је окончала свој живот. Њене другарице са фотографије су остале живе и ту причу су испричале њеној породици. Загоркина мајка Петра

Батајић заклана је. Њене двије сестре, брат и отац, никада се нису вратили из логора Јасеновац.



Загорка Батајић, стоји десно на фотографији

— Вида Ружичић, село Међеђа, супруга Стевана Ружичића, сина Милована и Љубе. Стеван је рођени брат Савке Батајић (мајке Добриле Кукољ). Вида је у јулу 1942. године заробљена и са осталим мјештанима села Међеђа отјерана у логор Јасеновац. У логору је растављена од своје породице и из Јасеновца отјерана у Њемачку на присил-

ни рад. Године 1943. доље приложену фотографију послала је преживјелој родбини. Исте године враћена је у Јасеновац. Из Јасеновца је пребачена у Млаку. Из Млаке су усташе тјерали логорашице на присилни рад преко ријеке Саве. Тако је и Вида довођена у своје родно село Међеђу на рад, браће кукуруза и осталих плодова. У засеоку Ријека пекла је пекмез од шљива. Долазила је у своје село, које је тад било пусто, односно није било аутохтоног становништва. У Млаци је преживљавала страхоте и мучења и на крају је убијена. Видин муж је окончао свој живот на Сајмишту. Кћерка Душанка ухваћена је у бјежању, те је силована па заклана и на крају спаљена. Син Мирко је преживио Други свјетски рат и страхоте Независне Државе Хрватске.

Посљедице ужаса и зла које је сијала НДХ на мене су оставиле печат туге, јада и жалости за најмилијима које сам изгубила. Не поновило се!



Вида Ружичић